

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.381 van 28 juni 1999
in de zaak A. 83.657/IX-1785.**

In zake : Philip DE MAERE,
die woonplaats kiest bij
advocaat Ph. VANDE CASTEELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Vossendreef 6, bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Landsverdediging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Philip DE MAERE op 21 april 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van 15 maart 1999 houdende weigering van zijn aanvraag van 7 januari 1999 strekkende tot vrijwillig ontslag met ingang op 20 april 1999";

Gezien het verzoekschrift dat Philip DE MAERE op 21 april 1999 heeft ingediend om als voorlopige maatregelen, met inbegrip van een dwangsom, te horen bevelen :

"Bevelen dat verwerende partij een definitieve ambtsontheffing met ingang op 20 april 1999, subsidiair een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden voor de duur van één jaar met ingang op 20 april 1999, verleent aan verzoeker;

Zeggen dat bij gebreke aan notificatie van voormelde nodige maatregel voor 6 mei 1999, een dwangsom van 100.000 F/dag vertraging zal verschuldigd zijn;

Verbieden, onder verbeurte van een dwangsom van 1.000.000 F dat, indien de verwerende partij een intrekkingbeslissing uitvaardigt, ze niet tegelijkertijd een nieuwe expliciete beslissing uitvaardigt inzake verzoekers aanvraag van 7 januari 1999 tot

definitieve ambtsontheffing met ingang op 20 april 1999;

Zeggen dat deze nodige maatregelen opgeheven wordt nadat de beslissing tot inwilliging van verzoekers aanvraag van 7 januari 1999 definitief zal zijn";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 juni 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 juni 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ph. VANDE CASTEELE, die verschijnt voor verzoeker, en van kapitein J. MEYUS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak;

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 15 maart 1999 weigert de minister van Landsverdediging de aanvraag van verzoeker tot ontslag met de volgende motivering :

"ONTSLAGAANVRAAG

Betreft : Kapt Ir P. DE MAERE

BESLISSING : GEWEIGERD

Motivering in rechte : Artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren.

Motivering in feite :

Uit de lezing van het geciteerde artikel volgt dat het bekomen van een ontslag geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan de beoordeling van de minister, die het individueel belang moet afwegen tegenover het algemeen belang.

Er is een globaal tekort aan jonge officieren in de Landmacht. Bovendien is in het bijzonder in uw specialiteit de encadreringssituatie precair. Ten gevolge van de rekruteringsbeperkingen en de duur van de vereiste vorming van een ingenieur, is het bovendien onmogelijk op korte termijn de actueel openstaande functies op te vullen. Een bijkomend vertrek van ingenieurs zou het goed functioneren van de krijgsmacht aantasten.

Ik stel verder vast dat u pas aan de rendementsvoorwaarden voldoet op 1 juli 2000.

Om deze reden kan ik, tot mijn spijt, geen gunstig gevolg geven aan uw aanvraag tot ontslag";

Dit is de bestreden beslissing.

1.2. Bij brief van 29 maart 1999 wordt de ministeriële beslissing van 15 maart 1999 tot weigering van het aangevraagde ontslag aan verzoeker betekend.

1.3. Op 1 april 1999 ondertekent verzoeker voor kennisneming van de bestreden beslissing.

1.4. Op 6 april 1999 doet verzoeker een aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden voor de duur van twaalf maanden met ingang van 20 april 1999;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van, eerste onderdeel, het artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserveofficieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst, tweede onderdeel, de artikelen 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet; dat hij argumenteert als volgt :

"1. Overwegende dat verzoeker reeds meer dan 10 jaren lang gediend heeft bij de Krijgsmachten en dat verzoeker dus quasi volledig de 'vereiste rendementsperiode' bereikt had (nl. op 4 maanden na);

2.a Overwegende dat de art. 10, 11 en 23 van de Grondwet aan alle Belgen de onbelemmerde toegang tot alle beroepen en ambten; dat luidens het art. 182 van de Grondwet enkel de federale wetgever het statuut der militairen bepaalt; dat beperkingen aan de individuele vrijheid en aan de vrije arbeidskeuze (art. 12 en 23, GW) ook aan de wetgever voorbehouden zijn; dat zulke beperkingen bovendien uitdrukkelijk moeten voorzien worden en restrictief gïnterpreteerd moeten worden, zodat elke ruime discretionaire bevoegdheid dient geweerd te worden;

2.b Overwegende dat het Arbitragehof ook geoordeeld heeft in het arrest n° 34/96 dat een wetgeving, die zelfs geen criteria (waaronder de minimum-vereiste periode) vastlegde, volkomen strijdig was met de art. 10, 11 juncto 23 van de Grondwet;

3. Overwegende dat de wetgever pas bij een (inmiddels deels vernietigde) wet van 20 mei 1994 het begrip 'dienstbelang' gedefinieerd heeft; dat het art. 13 van de wet van 20 mei 1994 inzake de rechtstoestanden van het militair personeel het (heden nog) toepasselijke art. 21 van de wet van 1 maart 1958 vervangt teneinde ondermeer wettelijke ontslagvoorwaarden te kunnen invoeren;

dat deze wetswijziging ingegeven was door de vaststelling dat de 'oude' -heden nog toepasselijke-'soepele' wetgeving kennelijk ongrondwettelijk was;

4. Overwegende bijgevolg dat door zijn beslissing in casu te steunen op bepalingen houdende ontslagvoorwaarden, welke wetsbepalingen rechtsteeks een (te) ruime macht aan de Minister van Landsverdediging toekennen, verweerster meteen de (ambtshalve te stellen) vraag doet rijzen of de bestreden beslissing een schending inhoudt zowel van het heden nog van kracht zijnde 'oude' art. 21 van de wet van 1 maart 1958 houdende het statuut der beroepsonderofficieren -conform met de Grondwet geïnterpreteerd- als van de art. 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet;

dat de vraag naar de conformiteit met het verbod van dwangarbeid en met de onbelemmerde toegang tot alle openbare ambten des te meer rijst dat verzoeker reeds meer dan 10 jaren dienst, dat hij thans reeds een functie uitoefent sinds één jaar bij een nieuwe werkgever en dat de verwerende partij er plots nog 10 maanden aan toevoegt;

1ste lid

5.a Overwegende dat het determinerend motief van de weigeringsbeslissing ontleend is aan de alomvattende discretionaire (weigerings-)bevoegdheid, waarover de Minister meent te kunnen beschikken om zo maar zelf te bepalen of een aanvraag tot ambtsonthef-fing -tijdelijke of definitief- wordt ingewilligd en zelfs zomaar na een verlof zonder wedde de 'vereiste' rendemenstperiode met 10 maanden te verhogen;

5.b Overwegende dat het huidig toepasselijke art. 21 van de wet van 1 maart 1958 beperkend dient geïnterpreteerd te worden -d.w.z. in conformiteit met de Grondwet, i.h.b. met de art. 12, 23, 182-; dat enkel die lezing geoorloofd is;

dat het daarin vermeld uitzonderlijk ministerieel weigeringsprerogatief 'in het belang van de dienst' derhalve niet kan aangewend worden om het ontslag te weigeren van een militair, die wel degelijk -op een paar maanden na- aan de 'vereiste' ontslagvoorwaarden voldoet en die in casu na 10 jaren dienst een andere werkgever wilt dienen; dat dit anders een grove en buitensporige inbreuk zou zijn op de individuele vrijheid en op het recht tot een andere arbeid (art. 12 + 23, GW);

5.c Overwegende dat de Minister verder alleszins oog moet hebben voor het individueel belang van verzoeker, hetgeen hij in casu niet doet; dat zijn

loutere woorden 'tot mijn spijt' geenszins kunnen aangenomen worden als zijnde de aanneembare uitdrukking van een behoorlijke afweging der individuele belangen;

6. Overwegende dat de bestreden beslissing het art. 21 van de wet van 1 maart 1958 (aldus grondwetsconform geïnterpreteerd) kennelijk schendt;

2de lid

7.a Overwegende dat, indien dito art. 21 dermate extensief zou geïnterpreteerd (zou) worden dat de wetgever van 1 maart 1958 toch aan de Minister een weigeringsbevoegdheid van elk ontslag -ook van 'oude' militairen- zou hebben toegekend, ambtshalve een miskennis van de art. 10, 11, 12 en 182 van de Grondwet moet opgeworpen worden; dat ook het art. 23 van de Grondwet geschonden is, nu er in casu ook sprake is van vrijheid van beroepskeuze en arbeid;

dat verder luidens het art. 1780 van het Burg. Wetboek : 'men kan zijn diensten slechts voor een tijd of voor een bepaalde onderneming verbinden'; dat dit verbod tot dwangarbeid in België ook verankerd is in de art. 12 en 23 GW en uiteraard ook voor ambtenaren geldt (F. DORSSEMONT, 'Art. 23 GW ...', R.W., 1994-95, pp. 869 e.a., noten 33 + 73; R.v.St., n° 67.283, Adm. Publ., 1997, 122); 'ne pas admettre la démission volontaire serait contraire à l'art. 4 C.E.D.H.' (J. SAROT en S. GEHLEN, ibidem);

7.b Overwegende dat het door de wetgever van 1 maart 1958 aangehaald criterium 'belang van de dienst' dermate onnauwkeurig is dat zij aan de Minister van Landsverdediging zelf een te ruime beoordelingsvrijheid verleent; dat zulke uitoefening van een -in de ogen van het E.V.R.M. en de Grondwet- uitzonderlijke weigeringsbevoegdheid onverenigbaar is met het art. 182 GW en ook met de art. 12 en 23 GW; dat in deze bepalingen de normatieve bevoegdheid m.b.t. het statuut der militairen immers voorbehouden wordt aan de wetgever, zodat het aan de verweerster niet kan toekomen om zelf bij ontstentenis aan duidelijke wettelijke criteria op te treden;

7.c Overwegende dat aldus met deze extensieve interpretatie de toepassing van het art. 21 van de wet van 1 maart 1958 leidt tot de vaststelling dat de art. 12, 23 en 182 van de Grondwet geschonden worden en dat op zulke onverantwoorde wijze wezenlijke grondwettelijke waarborgen ontnomen wordt aan verzoeker; dat deze interpretatie niet kan verantwoord worden;

7.d Overwegende dat de schending van het verbod van dwangarbeid des te meer evident is dat verzoeker reeds 10 jaren lang gediend heeft en thans belet wordt -bovendien onder dwang van straf- en tuchtsancties- om een andere werkgever te dienen";

2.1.2.1. Overwegende dat artikel 182 van de Grondwet luidt als volgt :

"De wet bepaalt op welke wijze het leger wordt aangeworven. Zij regelt eveneens de bevordering, de rechten en de verplichtingen van de militairen";

dat artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserveofficieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst, thans nog luidt als volgt :

"Het ontslag moet schriftelijk worden ingediend; het heeft eerst uitwerking wanneer de Koning het heeft aangenomen. De Minister van Landsverdediging kan het ontslag weigeren indien hij oordeelt dat het strijdig is met het dienstbelang";

dat de minister van Landsverdediging, op grond van artikel 21 van de wet van 1 maart 1958, bij het beoordelen van een ontslagaanvraag over een discretionaire bevoegdheid beschikt; dat de minister bij het beoordelen van het dienstbelang gebruik maakt van een discretionaire bevoegdheid niet inhoudt dat genoemde wetsbepaling aan de minister terzake een reglementaire bevoegdheid heeft verleend; dat de Raad van State bevoegd is om te oordelen of de minister de discretionaire bevoegdheid die hem is verleend bij artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 op een wettige wijze heeft uitgeoefend; dat zo de Raad van State eventueel zal kunnen vaststellen dat het oordeel van de minister om een aangevraagd ontslag als strijdig met het belang van de dienst aan te merken, kennelijk onredelijk is;

2.1.2.2. Overwegende dat het Arbitragehof in het arrest nr. 81/95 van 14 december 1995 heeft geoordeeld dat de vrijheid van de persoon, gewaarborgd bij artikel 12 van de Grondwet, en meer in het bijzonder de vrijheid van arbeid, die wordt gewaarborgd door onder meer artikel 23, derde lid, 1°, van de Grondwet,

verbieden dat een arbeid, onder dreiging met welke straf dan ook, van een persoon die zich daarvoor niet geheel uit eigen wil heeft aangeboden, zou worden geëist, zonder dat die arbeid kan worden verantwoord door beweegredenen van algemeen belang; dat het Hof verder oordeelt dat "aangezien de opdrachten die aan het leger worden toevertrouwd bijdragen tot de verwezenlijking van doelstellingen van algemeen belang, aan diegenen die voor de militaire loopbaan hebben gekozen bepaalde verplichtingen (kunnen) worden opgelegd". (overweging B.7.3.3.); dat, wanneer de minister van Landsverdediging gebruik maakt van de bevoegdheid die de wetgever hem heeft verleend in artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 hij het dienstbelang van de krijgsmacht beoordeelt en derhalve ook het "algemeen belang", zoals de minister in de motivering in feite van de bestreden weigeringsbeslissing uitdrukkelijk vermeldt;

2.1.2.3. Overwegende dat, zelfs indien artikel 21 beperkend dient geïnterpreteerd te worden, zoals verzoeker stelt, dit niet belet dat de minister van Landsverdediging (minstens) over een beperkte beoordelingsbevoegdheid beschikt en een belangenafweging kan maken; dat de minister van Landsverdediging in de motivering van de bestreden beslissing dan ook kan oordelen dat het "goed functioneren van de krijgsmacht" - dit is het dienstbelang - door "een bijkomend vertrek van ingenieurs" kan worden aangetast; dat een dergelijk oordeel, op het eerste gezicht, niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; de hiermede immers niet blijkt dat de minister "een grove en buitensporige inbreuk" op de individuele vrijheid en op de vrijheid van arbeid, gewaarborgd door de artikelen 12 en 23 van de Grondwet, zou hebben gepleegd; dat verzoeker op het eerste gezicht niet aantoonst dat artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 door de bestreden weigeringsbeslissing van 15 maart 1999 werd geschonden; dat in het eerste

middel evenmin op overtuigende wijze wordt aangetoond dat verzoeker ongelijk wordt behandeld of wordt gediscrimineerd en dat aldus de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zouden zijn geschonden; dat verzoeker evenmin aantoont dat met een, op het eerste gezicht, wettige toepassing van artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 de artikelen 12, 23 en 182 van de Grondwet werden geschonden; dat het eerste en het tweede onderdeel van het eerste middel niet ernstig blijken te zijn in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van, eerste onderdeel, de regel *patere legem quam ipse fecisti*, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, tweede onderdeel, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat hij argumenteert als volgt :

"8.a Overwegende dat - zelfs al missen de administratieve normen (vastgelegd door de Minister) elke deugdelijke (grond-)wettelijke basis - deze interne normen moeten eerbiedigd worden door verweerster conform het rechtzekerheidsbeginsel (+ *patere legem ...*);

dat er in casu geen afdoende redenen zijn om de aan verzoeker - die nochtans reeds meer dan 10 jaren dienst telt - opgelegde huidige vrijheidsberoving en dwangarbeid te verantwoorden; dat dit des te minder het geval kan zijn dat verwerende partij zelf had erkend dat verzoeker reeds in de «voorwaarden» verkeerde om ontslag te bekomen (dit bij toepassing van art. 18 van het Reglement A12/1 juncto de nota's van Kolonel BAM JABOT (bv. 11 mei 1995); dat het dus de enkele bedoeling was dat verzoeker de luttele afkoopsom voor 4 maanden zou betalen na de inwerkingtreding van het «K.B. tot afkoopsom» zonder dat een terugkeer in het kader voorzien was;

8.b Overwegende dat de Overheid haar eigen regels en het opgewekt vertrouwen moet honoreren; dat de bestreden beslissing dus een schending inhoudt van de regel «*patere legem quam ipse fecisti*» en van de rechtszekerheids- en vertrouwensbeginselen;

8.c Overwegende dat het evenzeer grievend is dat de Overheid gedurende verzoekers non-activiteit de «vereiste» rendementsperiode verhoogt met 10 maanden; dat het doorvoeren van een nieuwe redementsperiode

ook schending inhoudt van de regels en algemene beginselen, in het 1ste onderdeel vernoemd;

9.a Overwegende dat er verder ook sprake is van een aansluitende discriminatie, vermits verzoeker onderworpen wordt - in vergelijking met andere militairen - aan een ander «regime»; dat immers o.m. de luitenanten BAUWERAERTS, S., EELEN, H., KIEBOOMS, M., BEERTS, thans hun ontslag, na een verlof zonder wedde (gedurende enkele jaren) hebben verkregen; dat zulke beslissingen tot «minstens verlof zonder wedde» werden ingegeven door de bezorgdheid om later bij deze personen een retroactieve afkoopsom te kunnen vorderen op grond van de nieuwe wet, die zou voortspruiten uit het voorontwerp van 6 november 1997; dat vermits die personen nu hun ontslag (terecht) krijgen, verzoekers ontslag ook moet ingewilligd worden;

Overwegende dat zelfs kandidaten op het einde van hun vorming meteen hun ontslag verkrijgen; dat dit zelfs geldt voor het kader van dokters, waar er een beweerdelijk probleem zou zijn (zie Hervé JEUNIAUX - 064/33.51.93 - Dokter - ontslag als KBO op 1 juli 1997 na einde studies op 30 juni 1997 !); dat dit verzoekers grief versterkt; dat wat het kader van de dokters betreft ook de benoemde officieren probleemloos hun ontslag verkrijgen zonder te voldoen aan de rendementsperiode (Dr. VAN GEERTRUIDE, K.B. n° 2263, 26 maart 1999, niet gepubliceerd)

9.c Overwegende dat er dan ook sprake is van een onheuse discriminatie;"

2.2.2.1. Overwegende dat verzoeker in de uiteenzetting van het tweede middel niet duidelijk omschrijft welke "administratieve normen" ("interne normen"), die de overheid zichzelf zou opgelegd hebben, werden geschonden; dat in die omstandigheden het eerste onderdeel van het tweede middel geen ontvankelijk middel lijkt te zijn in de zin van artikel 8, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State; dat indien verzoeker zou verwijzen naar "het artikel 18 van het Reglement A12/1", dient te worden vastgesteld dat uit de motivering in rechte en de motivering in feite van de bestreden weigeringsbeslissing van 3 maart 1999 niet blijkt dat de minister van Landsverdediging van die bepaling toepassing heeft gemaakt; dat evenmin wordt aangetoond dat de minister in casu van deze bepaling

toepassing diende te maken; dat verzoeker in zijn verzoekschrift tot schorsing niet duidelijk maakt op welke wijze de overheid gedurende "zijn non-activiteit de 'vereiste' redementsperiode verhoogt met 10 maanden" en "het doorvoeren van een nieuwe redementsperiode" de door verzoeker in het eerste onderdeel genoemde regels en algemene beginselen zou schenden; dat verzoeker in zijn uiteenzetting van het tweede middel niet aantoont en niet aannemelijk maakt dat de overheid haar "eigen regels" en het "opgewekt vertrouwen" niet zou hebben gehonoreerd; dat het eerste onderdeel van het tweede middel niet als ernstig, in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan worden aangemerkt;

2.2.2.2. Overwegende dat verzoeker laat gelden dat hij wordt gediscrimineerd ten aanzien van andere militairen aangezien hij wordt onderworpen aan een ander regime; dat hij aanvoert dat andere officieren wel ontslag hebben verkregen na een verlof zonder wedde gedurende enkele jaren; dat hij in dit verband verwijst naar de luitenanten S. BAUWERAERTS, H. EELEN, M. KIEBOOMS en A. BEERTS; dat uit de stukken van het administratief dossier die betrekking hebben op de carrière van luitenant Steven BAUWERAERTS blijkt dat het hier een beroepsofficier betreft die behoort tot het korps van de officieren van de luchtmacht (niet-varend personeel) en aan wie sedert 1 september 1995 een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden werd toegestaan die verschillende keren werd verlengd en aan wie met ingang van 1 maart 1999 op eigen aanvraag ontslag uit het kader der beroepsofficieren werd toegestaan; dat verzoeker daarentegen een beroepsofficier is die behoort tot het korps van de officieren van de genie en aan wie slechts een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden werd toegestaan voor de duur van 12 maanden van 20 april 1998 tot

19 april 1999; dat verzoeker en luitenant Steven BAUWERAERTS zich derhalve, op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat uit de stukken van het administratief dossier die betrekking hebben op de carrière van luitenant Herwig EELEN blijkt dat het hier een beroepsofficier betreft die, zoals verzoeker behoort tot het korps van de officieren van de genie, doch aan wie sedert 1 april 1995 een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden werd toegestaan die verschillende keren werd verlengd en aan wie met ingang van 1 januari 1999 op eigen aanvraag ontslag uit het kader der beroepsofficieren werd toegestaan; dat tevens uit een brief van de minister van Landsverdediging van 9 januari 1999 blijkt dat luitenant EELEN vroegere weigeringen om hem ontslag uit het kader der beroepsofficieren te verlenen heeft aangevochten bij de Raad van State (zaken A. 68.866/X-6569 en A. 73.487/X-7268) en dat de minister oordeelt dat aangezien deze officier sinds april 1995 niet meer werd heropgenomen in de getalsterkte van de Krijgsmacht het gewenste ontslag wel kan toegestaan worden; dat verzoeker en luitenant Herwig EELEN zich derhalve, op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat uit de stukken van het administratief dossier die betrekking hebben op de carrière van luitenant Marc KIEBOOMS blijkt dat het hier een beroepsofficier betreft die behoort tot het korps van de pantsertroepen en dat hij geen ingenieur is, doch is gesproken uit de Koninklijke Militaire School afdeling "Alle Wapens"; dat bovendien aan luitenant KIEBOOMS van 5 juli 1995 tot 30 juni 1996 en van 1 september 1996 tot 31 december 1998 een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden werd toegestaan; dat met ingang van 1 januari 1999 luitenant KIEBOOMS op eigen aanvraag ontslag uit het kader der beroepsofficieren werd toegestaan; dat verzoeker en luitenant Marc KIEBOOMS zich derhalve, op het eerste gezicht, niet in

vergelijkbare situaties bevinden; dat uit de stukken van het administratief dossier die betrekking hebben op de carrière van André BEERTS blijkt dat het hier een militair betreft die geen ingenieur is, doch is gesproten uit de Koninklijke Militaire School afdeling "Alle Wapens", en die behoorde tot het korps van de officieren van de pantsertroepen; dat bovendien luitenant André BEERTS, nadat hij in 1994, 1995, en 1996 verschillende malen achterwege was gebleven en terug heropgenomen in de getalsterkte, als deserteur werd beschouwd; dat van 1 januari 1997 tot 31 december 1998 luitenant BEERTS een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden werd toegestaan; dat op 12 januari 1999 luitenant BEERTS werd afgezet en teruggeplaatst in de graad van soldaat; dat verzoeker en André BEERTS zich derhalve, op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat verzoeker tenslotte nog verwijst naar andere militairen (JEUNIAUX en VAN GEERTRUIDE) ten aanzien van wie hij ongelijk zou behandeld zijn of gediscrimineerd; dat het hier evenwel geneesheren en/of kandidaat-beroepsofficieren betreft wiens toestand, op het eerste gezicht, niet vergelijkbaar lijkt te zijn met deze van verzoeker; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ten aanzien van andere militairen is gediscrimineerd of ongelijk behandeld; dat het tweede onderdeel van het tweede middel niet als ernstig, in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan worden aanmerkt;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij argumenteert als volgt :

"10.a Overwegende dat het bestuur verplicht is <zijn beslissing te verantwoorden als het resultaat

van een zorgvuldige afweging van alle relevante gegevens» (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, I., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, 1999, p. 9, n° 8); dat de «formele motivering evenredig moet zijn aan het belang voor de genomen beslissing» (o.c., p. 143, n° 179);

Overwegende dat zulke verplichting zekerlijk geldt voor weigeringen van aanvragen tot ambtsontheffingen; dat het art. 13 van de wet van 20 mei 1994, inmiddels vernietigd door het Arbitragehof, overigens gewag maakt van een «uitdrukkelijke motivering»;

10.b Overwegende dat verzoeker reeds meer dan 10 jaren lang de Krijgsmachten dient; dat hij verder zijn VUB-informaticavorming buiten de diensturen gevolgd heeft en dit bovendien op eigen kosten;

10.c Overwegende dat de Minister, gelet op het vrijheidsberovend karakter van een weigering, in casu zeker en vooral oog moet hebben voor het individueel belang van verzoeker, hetgeen hij in casu niet doet; dat hij immers enkel algemene beschouwingen verwoordt, zonder ooit verzoekers individuele situatie te onderzoeken;

dat de loutere slotwoorden «tot mijn spijt» geenszins kunnen aangenomen worden als de aanneembare uitdrukking van een behoorlijke afweging der individuele belangen;

dat verder de Minister op geen enkele wijze formeel motiveert waarom verzoekers «vereiste» rendementsperiode met 10 maanden wordt verhoogd; dat hij in rechte ook geen enkele reglement of nota vermeldt, die zulks zou kunnen verklaren;

11.a Overwegende dat er dus in casu niet blijkt dat de individuele situatie en de argumentatie van betrokkene daadwerkelijk in de besluitvorming betrokken is en opgenomen is in de motivering; dat de formele motiveringsplicht dus geschonden is;

11.b Overwegende dat het middel des te meer gegrond is dat de «algemene» «overwegingen» falen; dat de eventuele problemen, aangevoerd door verweerster, te wijten zijn aan de gevoerde personeelspolitiek; dat, hoe dan ook, gelet op de doelbewuste recruiteringsbeperking, waarvoor de minister verantwoordelijke is, men mogelijke algemene tekorten niet kan invoeren om verzoekers ambtsontheffing te weigeren; dan ten andere de statutaire wet overplaatsingen tussen korpsen toelaten, zodat verweerster reeds geruime tijd - nl. sinds de plannen DELCROIX - de nodige schikkingen had kunnen treffen; dat de statutaire wet overigens van oudsher recruiting op diploma toelaat, zodat sinds 1994 de problemen zo werden opgelost";

2.3.2. Overwegende dat verzoeker in de uiteenzetting van het derde middel geen kritiek blijkt te

leveren op de motivering in rechte van de bestreden weigeringsbeslissing; dat het middel enkel betrekking blijkt te hebben op het "afdoende" karakter van de motivering in feite; dat de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing luidt als volgt :

"Motivering in rechte : Artikel 15 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroeps-officieren.

Motivering in feite :

Uit de lezing van het geciteerde artikel volgt dat het bekomen van een ontslag geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan de beoordeling van de minister, die het individueel belang moet afwegen tegenover het algemeen belang.

Er is een globaal tekort aan jonge officieren in de Landmacht. Bovendien is in het bijzonder in uw specialiteit de encadreringssituatie precair. Ten gevolge van de rekruteringsbeperkingen en de duur van de vereiste vorming van een ingenieur, is het bovendien onmogelijk op korte termijn de actueel openstaande functies op te vullen. Een bijkomend vertrek van ingenieurs zou het goed functioneren van de krijgsmacht aantasten.

Ik stel verder vast dat u pas aan de rendementsvoorwaarden voldoet op 1 juli 2000.

Om deze reden kan ik, tot mijn spijt, geen gunstig gevolg geven aan uw aanvraag tot ontslag.";

dat uit artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 blijkt dat de minister van Landsverdediging het ontslag slechts kan weigeren indien hij oordeelt dat het strijdig is met het dienstbelang; dat dit betekent dat uit de motivering van een dergelijke weigeringsbeslissing moet blijken om welke redenen de minister oordeelt dat het ontslag strijdig is met het dienstbelang, zonder dat hij in de motivering "zeker en vooral oog moet hebben voor het individueel belang van verzoeker"; dat in de motivering van de weigeringsbeslissing de minister derhalve niet uitdrukkelijk acht dient te slaan op het feit dat verzoeker reeds meer dan tien jaren lang de Krijgsmacht dient en hij zijn VUB-informaticavorming buiten de diensturen en op eigen kosten heeft gevolgd; dat uit de motivering in feite blijkt dat de minister zijn beslissing gesteund heeft op verschillende elementen : ten

eerste, er is een globaal tekort aan jonge officieren in de landmacht, ten tweede, de encadreringssituatie in de specialiteit waartoe verzoeker behoort is precair, ten derde, ten gevolge van de recruteringsbeperkingen en de duur van de vereiste vorming van een ingenieur is het bovendien onmogelijk op korte termijn de actueel openstaande functies op te vullen, ten vierde, een bijkomend vertrek van ingenieurs zou het goed functioneren van de krijgsmacht aantasten; dat verzoeker in zijn derde middel niet aantoont dat deze motieven waarop de bestreden weigeringsbeslissing steunt niet met de werkelijkheid zouden overeenstemmen; dat verzoeker verder kritiek levert op de gevoerde personeelspolitiek, inzonderheid de "doelbewuste recruteringsbeperking, waarvoor de minister verantwoordelijk is" en naar de wettelijke mogelijkheid om overplaatsingen tussen de korpsen toe te laten "zodat verweerster reeds geruime tijd - (...) - de nodige schikkingen had kunnen treffen"; dat de verwerende partij er terecht op wijst dat dit een opportunistiekritiek is op het beleid die volledig los staat van de legaliteit van de bestreden beslissing; dat zelfs indien zou geoordeeld worden dat een andere (betere) personeelspolitiek mogelijk zou (geweest) zijn, dit nog geen afbreuk doet aan de deugdelijkheid van de motivering van de bestreden beslissing; dat het, op het eerste gezicht, niet blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing geen zorgvuldige afweging van de relevante gegevens zou bevatten, dat ze niet evenredig is met het belang van de beslissing en dat ze niet evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt; dat daarenboven de motivering draagkrachtig, dit is duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, voldoende concreet en precies, en volledig lijkt te zijn; dat het op het eerste gezicht niet blijkt dat de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 geschonden zijn; dat het

derde middel niet als ernstig, in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan worden aangemerkt.

2.4. Overwegende dat uit het voormelde gebleken is dat niet voldaan is aan een van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen;

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, met inbegrip van een dwangsom.

Overwegende dat de verwerping van de vordering tot schorsing de verwerping van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, met inbegrip van een dwangsom, met zich brengt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, met inbegrip van een dwangsom wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op achtentwintig juni
1900 negenennegentig, door :

de H. A. BEIRLAEN, wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.